

**ความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง
ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์**
**THE PRIORITY NEED OF ACADEMIC MANAGEMENT OF WATBANGPHLIYAIKLANG
SCHOOL BASED ON THE CONCEPT OF INTERACTIONAL COMPETENCIES**

¹นริสา เจริญศิริ Narisa Charoensiri ²พงษ์ลิขิต เพชรพล Ponglikhit Petpon
^{1, 2}จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย Chulalongkorn University, Thailand
Corresponding Author E-mail: Narisariawwiriawong@gmail.com

Article Received: June 13, 2025. Revised: December 21, 2025. Accepted: December 23, 2025.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ เป็นการวิจัยเชิงบรรยายโดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม โดยรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้อำนวยการสถานศึกษาและครู จำนวน 45 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติการวิจัย คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าดัชนีความต้องการจำเป็น(PNI_{modified})

สรุปผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์ในการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์พบว่า สภาพปัจจุบันโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง สภาพที่พึงประสงค์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น พบว่า ด้านการพัฒนาหลักสูตรมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด (PNI_{modified} = 0.513) รองลงมาเป็นด้านการจัดการเรียนรู้ (PNI_{modified} = 0.474) และด้านวัดและประเมินผล(PNI_{modified} = 0.461)

คำสำคัญ: ความต้องการจำเป็น, การบริหารวิชาการ, สมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์

Abstract

The proposes of this research article were to study the need of developing academic management of Watbangphliyaiklang school based on the concept of interactional competencies. This is a Descriptive Research, and the research tool was a questionnaire. Data were collected from 45 samples including school directors and teachers. The data were analyzed by using descriptive statistics of, frequency, percentage, means, and priority needs index modified (PNI_{modified}).

The research results were as follows: The overall current of state was at the moderate level and the overall desirable state were at a high level, respectively. The data was analyzed by PNI_{modified} revealed that curriculum development was the most needed (PNI_{modified} = 0.513), followed by learning process development of schools (PNI_{modified} = 0.474) and the measurement and evaluation (PNI_{modified} = 0.461)

Keywords: Priority Needs, Academic Administration, Interactional Competencies

บทนำ

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปลายปี 2562 ได้ส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางต่อระบบการศึกษาไทย โดยสถานศึกษาต้องปรับตัวสู่การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบออนไลน์ เพื่อลดความเสี่ยงในการแพร่ระบาดของโรค ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2564) การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งในด้านบวกและด้านลบ โดยเฉพาะผลกระทบด้านลบที่พบว่าประสิทธิภาพการเรียนการสอนได้รับผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนขาดโอกาสในการฝึกปฏิบัติและการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น ซึ่งส่งผลให้คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนลดลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่การระบาดของโควิด-19 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Young (2000) ที่อธิบายว่าสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์เป็นความสามารถในการโต้ตอบที่มีรูปแบบเฉพาะสำหรับการฝึกทักษะการพูดและการเขียน และ Walsh (2013) ที่นิยามว่าเป็นความสามารถของครูและผู้เรียนในการใช้ปฏิสัมพันธ์เป็นเครื่องมือในการโต้เถียงและส่งเสริมการเรียนรู้ โดยเน้นการโต้ตอบที่สร้างขึ้นร่วมกันระหว่างครูและผู้เรียนเพื่อเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ ผลกระทบเหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพการศึกษาโดยรวม ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พัฒนาการของผู้เรียน และประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนของครู

สภาพปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีมาอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ที่พบว่าส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเป็นปัญหาที่สะสมมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันและมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อเนื่องไปในอนาคต (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะด้านภาษาของแรงงานที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการของประเทศในเอเชีย ปี 2552-2559 ลดลง () และสถานการณ์ COVID-19 ได้ทำให้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ข้อมูลจาก WIDA consortium พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนยังคงลดลงต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มต้นการระบาดของ COVID-19 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลางซึ่งเป็นสถานศึกษาขนาดใหญ่ระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 2 จากการวิเคราะห์ผลการประเมินคุณภาพผู้เรียนระดับชาติ (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565-2566 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 และต่ำกว่าระดับประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลระดับโลกที่พบว่า COVID-19 ส่งผลให้คะแนนสอบอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาลดลง 0.09 ถึง 0.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมลดลงประมาณ 0.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Makhoul (2022) ที่ชี้ให้เห็นว่าสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์เน้นการสร้างความร่วมมือกันระหว่างผู้ได้ตอบ มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนเนื่องจากช่วยพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา สร้างพื้นที่การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเป้าหมายการสอนและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน นำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และ Subuhana (2023) ที่ระบุว่าสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์มีความจำเป็นต่อการพัฒนาความเข้าใจด้านวาทกรรม รูปแบบการสนทนา และการสื่อสารแบบอวัจนภาษา อันนำไปสู่การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้และการประยุกต์ใช้การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การวิจัยของ Moorhouse, Li and Walsh (2023) พบว่า ครูต้องการสมรรถนะเฉพาะเพื่อใช้ปฏิสัมพันธ์อย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนออนไลน์ ซึ่งสามารถเรียกได้ว่า e-Classroom Interactional Competence (e-CIC) เพื่อโต้เถียงและช่วยเหลือการเรียนรู้ภาษาในระหว่างการเรียนออนไลน์

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดจุดเน้นสำคัญในปีงบประมาณ 2566 โดยมุ่งเน้นการแก้ไขผลกระทบจากสถานการณ์โควิด-19 ที่มีต่อผู้เรียน ด้วยการเพิ่มโอกาสการเข้าถึงการศึกษาและฟื้นฟูภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ (Learning Loss Recovery) สำหรับผู้เรียนทุกระดับ พร้อมทั้งส่งเสริมกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายรูปแบบ เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565) การวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์สามารถช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดย Tai (2024) พบว่า การใช้สมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนผ่านเทคโนโลยีช่วยสร้างพื้นที่การเรียนรู้ที่เอื้อต่อปฏิสัมพันธ์และการเรียนรู้ทั้งด้านวิชาการและภาษา และการวิจัยของ Walsh (2012) แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนนำไปสู่ห้องเรียนที่มีการมีส่วนร่วมมากขึ้น มีการโต้ตอบที่หลากหลาย และมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการเพิ่มขึ้นของโอกาสในการเรียนรู้ โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลางจึงมุ่งส่งเสริมให้มีการต่อยอดแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) และลงมือปฏิบัติจริงตามนโยบายและจุดเน้นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อพัฒนาระบบบริหารจัดการและยกระดับคุณภาพผู้เรียนตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของโรงเรียนที่ว่า "โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลางมุ่งมั่นพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ เพื่อให้นักเรียนมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน" (โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง พ.ศ.2567-2570, 2567) และสอดคล้องกับ Yahyazade et al. (2014) ที่สะท้อนถึงแนวทางการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษให้มีความเป็นปฏิสัมพันธ์มากขึ้น โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบ Active Learning ซึ่งจะส่งผลให้การพัฒนาสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู เพื่อน และสื่อการเรียนรู้ สามารถขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนทุกระดับ ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) และนำไปสู่การยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น เพื่อตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของโรงเรียนในการให้นักเรียนร้อยละ 90 มีคุณภาพมาตรฐานการศึกษา ทั้งระดับปฐมวัยและประถมศึกษาอย่างยั่งยืนต่อไป ร้อยละ 90 มีคุณภาพมาตรฐานการศึกษา ทั้งระดับปฐมวัยและประถมศึกษาอย่างยั่งยืนต่อไป

จากสภาพปัญหาและความท้าทายที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการศึกษาความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการของโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลางตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ในการบริหารวิชาการ การศึกษานี้จะทำให้ทราบถึงช่องว่างระหว่างสภาพที่เป็นจริงกับสภาพที่ควรจะเป็น และสามารถจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านการพัฒนาหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการวางแผนและกำหนดแนวทางในการพัฒนาการบริหารวิชาการของโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ และสามารถตอบสนองต่อการพัฒนาสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมและยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง และผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้บริหาร 1 คน และครู 49 คน รวมทั้งหมด 50 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียนจำนวน 1 คน และครู จำนวน 44 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Krejcie and Morgan (1970) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อน $(E) \pm 5\%$ รวมเป็น 44 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการ โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์
3. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้
 - 3.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารวิชาการและแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความต้องการจำเป็นที่แตกต่างกัน
 - 3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย เพื่อกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปร และดำเนินการสร้างแบบสอบถามโดยกำหนดข้อคำถามที่ใช้ในแบบสอบถามให้ชัดเจน และครอบคลุมกับกรอบแนวคิดในการวิจัย
 - 3.3 กำหนดแบบประเมินโดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ
 - 3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไข แบบตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาความสอดคล้องระหว่างคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัยโดยเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) ระหว่าง 0.67-1.00 และดำเนินการปรับปรุงและแก้ไขเครื่องมือตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ
 - 3.5 นำเสนอแบบสอบถามต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและพิจารณาให้ความเห็นชอบในการจัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์
 - 3.6 ทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ และนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 45 คน
4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ดังนี้
 - 4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ วิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การแจกแจงความถี่ และการหาค่าร้อยละ โดยนำเสนอผลในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยายประกอบความเรียง
 - 4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 2 ความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ แบบตอบสนองคู่ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Science) และใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอผลในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยายประกอบ โดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยทั้ง 5 ระดับของ Best (1981)
 - 4.3 วิเคราะห์หาค่าดัชนีความต้องการจำเป็นโดยนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความต้องการจำเป็นและจัดลำดับความต้องการจำเป็นจากสูตร $(PNI_{modified})$ (สุวิมล ว่องวานิช, 2558)

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลางตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ พบว่า โดยภาพรวมสภาพปัจจุบันอยู่ในระดับปานกลาง และสภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น คือ 0.483 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ลำดับความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์

ด้านการบริหารวิชาการ	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			ค่า PNI	ลำดับความต้องการจำเป็น
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ		
1.การพัฒนาหลักสูตร	2.513	0.791	ปานกลาง	3.802	0.694	มาก	0.513	1
2.การจัดการเรียนรู้	2.598	0.783	ปานกลาง	3.830	0.648	มาก	0.474	2
3.การวัดและประเมินผล	2.600	0.766	ปานกลาง	3.798	0.641	มาก	0.461	3
รวมทั้งหมด	2.570	0.780	ปานกลาง	3.810	0.661	มาก	0.482	

จากตารางที่ 1 พบว่า ความต้องการจำเป็นของการพัฒนาการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ โดยภาพรวมคือ 0.482 ($PNI_{modified} = 0.482$) พบว่าด้านที่มีความต้องการจำเป็นสูงที่สุดคือ การพัฒนาหลักสูตร ($PNI_{modified} = 0.513$) รองลงมาคือ การจัดการเรียนรู้ ($PNI_{modified} = 0.474$) และ การวัดและประเมินผลมีความต้องการจำเป็นต่ำที่สุด ($PNI_{modified} = 0.461$) ความต้องการจำเป็นของการพัฒนาการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง ตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ ทั้ง 3 ด้านมีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า องค์ประกอบที่กำหนดโครงสร้างและรายวิชาในหลักสูตรสถานศึกษา มีลำดับความต้องการจำเป็นสูงที่สุด ($PNI_{modified} = 0.517$) เมื่อพิจารณาข้อย่อยการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ และระดับของภาษาได้เหมาะสม พบว่า ข้อย่อยการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ และระดับของภาษาได้เหมาะสม ที่มีความต้องการจำเป็นสูงที่สุดคือ ด้านการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมตามระดับ ($PNI_{modified} = 0.545$) และด้านการสื่อสารที่มีการโต้ตอบระหว่างกัน พบว่าข้อย่อยสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนนักเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีลำดับความต้องการจำเป็นต่ำที่สุด ($PNI_{modified} = 0.491$) องค์ประกอบที่กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสถานศึกษาหรือตัวชี้วัดรายวิชาในหลักสูตร มีลำดับความต้องการจำเป็นรองลงมา ($PNI_{modified} = 0.509$) เมื่อพิจารณาข้อย่อยการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ และระดับของภาษาได้เหมาะสม พบว่า ข้อย่อยการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ และระดับของภาษาได้เหมาะสม ที่มีความต้องการจำเป็นสูงที่สุดคือ ด้านการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมตามระดับ ($PNI_{modified} = 0.585$) และด้านการสื่อสารให้ถูกต้องตามกาลเทศะ พบว่า ข้อย่อยการมีมารยาทในการพูดและการรับฟังคู่สนทนาในระหว่างสื่อสารภาษาอังกฤษ มีลำดับความต้องการจำเป็นต่ำที่สุด ($PNI_{modified} = 0.458$)

2. ด้านการจัดการเรียนรู้ พบว่า องค์ประกอบออกแบบและวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้ มีลำดับความต้องการจำเป็นสูงที่สุด ($PNI_{modified} = 0.491$) เมื่อพิจารณาข้อย่อยการจัดการ ควบคุมปริมาณ และเวลาในการสนทนาภาษาอังกฤษแลกเปลี่ยนประสบการณ์ได้อย่างเหมาะสม พบว่า ข้อย่อยจัดการ ควบคุมปริมาณ และเวลาในการสนทนาภาษาอังกฤษแลกเปลี่ยนประสบการณ์ได้อย่างเหมาะสม ที่มีความต้องการ

จำเป็นสูงสุดคือ ด้านการบริหารเวลาและเนื้อหาในการพูดที่เหมาะสม ($PNI_{modified} = 0.522$) และด้านการสื่อสารที่มีการโต้ตอบระหว่างกัน พบว่าข้อย่อยสนทนาภาษาอังกฤษ กับครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีลำดับความต้องการจำเป็นต่ำที่สุด ($PNI_{modified} = 0.420$) องค์ประกอบการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน สื่อ และแหล่งเรียนรู้ มีลำดับความต้องการจำเป็นรองลงมา ($PNI_{modified} = 0.457$) เมื่อพิจารณาข้อย่อยการสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนนักเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการสนทนาภาษาอังกฤษ กับครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า ข้อย่อยการสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนนักเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสนทนาภาษาอังกฤษ กับครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ ที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือ ด้านการสื่อสารที่มีการโต้ตอบระหว่างกัน ($PNI_{modified} = 0.482$) และด้านการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมตามระดับ พบว่า ข้อย่อยการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ และระดับของภาษาได้เหมาะสม มีลำดับความต้องการจำเป็นต่ำที่สุด ($PNI_{modified} = 0.444$)

3. ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า องค์ประกอบการออกแบบและพัฒนาเครื่องมือการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย มีลำดับความต้องการจำเป็นสูงสุด ($PNI_{modified} = 0.463$) เมื่อพิจารณาข้อย่อยการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ และระดับของภาษาได้เหมาะสม พบว่า ข้อย่อยการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ และระดับของภาษาได้เหมาะสม ที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือ ด้านการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมตามระดับ ($PNI_{modified} = 0.500$) รองลงมาคือ ด้านการบริหารเวลาและเนื้อหาในการพูดที่เหมาะสม ($PNI_{modified} = 0.491$) และด้านการสื่อสารที่มีการโต้ตอบระหว่างกัน มีความต้องการจำเป็นต่ำที่สุด ($PNI_{modified} = 0.442$)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นของการพัฒนาการบริหารวิชาการโรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลางตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการวิจัยพบว่า ความต้องการจำเป็นโดยรวมมีค่า $PNI_{modified} = 0.482$ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนมีความต้องการในการพัฒนาการบริหารวิชาการตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสถานการณ์หลังโควิด-19 ที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษา โดยเฉพาะความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง ดังที่ WIDA consortium (2024) รายงานว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนยังคงลดลงต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มต้นการระบาดของ COVID-19 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Moorhouse, Li and Walsh (2023) ที่ระบุว่า ครูต้องการสมรรถนะเฉพาะเพื่อใช้ปฏิสัมพันธ์อย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนออนไลน์ (e-Classroom Interactional Competence: e-CIC)

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบ พบว่า ด้านการพัฒนาหลักสูตรมีความต้องการจำเป็นสูงสุด ($PNI_{modified} = 0.513$) แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนต้องการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์อย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะการกำหนดโครงสร้างและรายวิชาในหลักสูตรสถานศึกษา และการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมตามระดับ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Walsh (2013) ที่นิยามสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ว่าเป็นความสามารถของครูและนักเรียนในการใช้ปฏิสัมพันธ์เป็นเครื่องมือในการใกล้ชิดและส่งเสริมการเรียนรู้ และสอดคล้องกับ Yahyazade et al. (2014) ที่เน้นการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษให้มีความเป็นปฏิสัมพันธ์มากขึ้นโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบ Active Learning ความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรที่สูงนี้เกิดจากการที่หลักสูตรปัจจุบันยังไม่สามารถตอบสนองต่อการพัฒนาทักษะการโต้ตอบและการสื่อสารภาษาอังกฤษของ

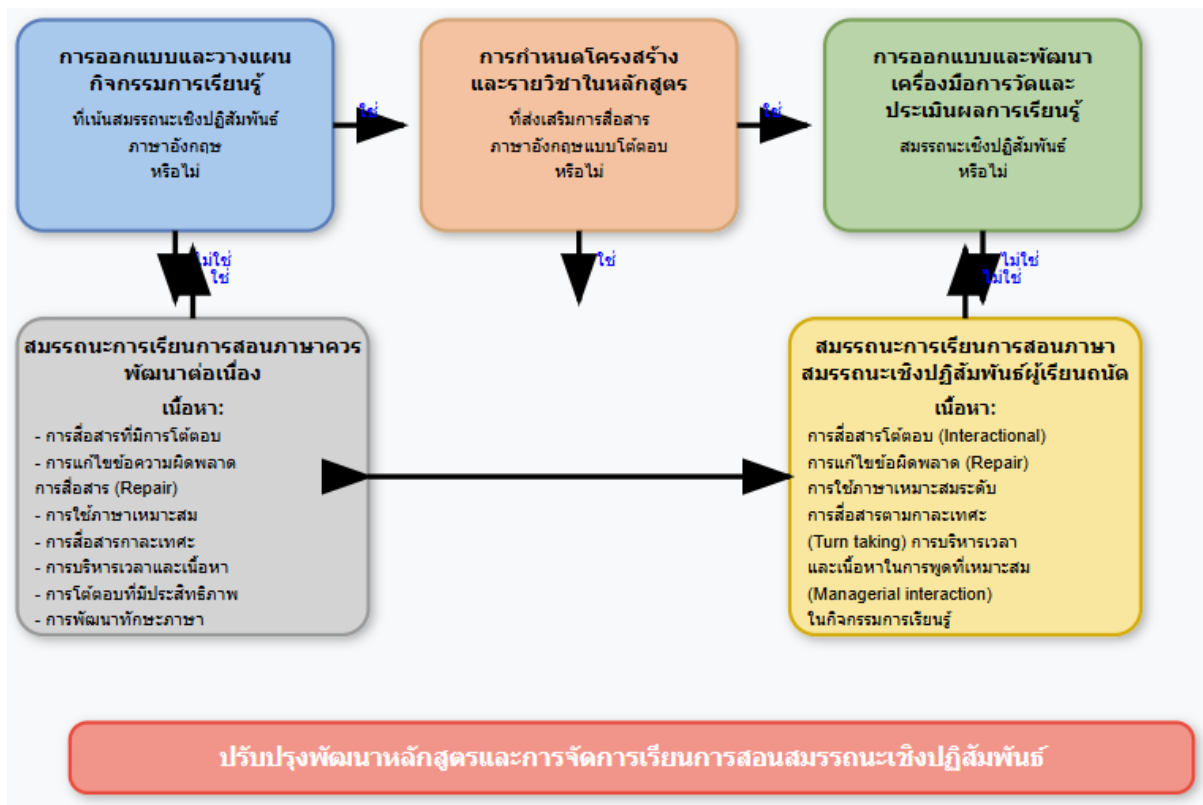
นักเรียนได้อย่างเพียงพอ ซึ่งจำเป็นต้องมีการปรับปรุงให้เน้นการสร้างโอกาสในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ตามแนวคิดของ Young (2000) ที่อธิบายว่า สมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์เป็นความสามารถในการโต้ตอบที่มีรูปแบบเฉพาะสำหรับการฝึกทักษะการพูดและการเขียน

ด้านการจัดการเรียนรู้มีความต้องการจำเป็นในระดับที่สอง ($PNI_{modified} = 0.474$) โดยเฉพาะการออกแบบและวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้ และการบริหารเวลาและเนื้อหาในการพูดที่เหมาะสม ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่าครูยังต้องการพัฒนาทักษะในการออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tai (2024) ที่พบว่า การใช้สมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนผ่านเทคโนโลยีช่วยสร้างพื้นที่การเรียนรู้ที่เอื้อต่อปฏิสัมพันธ์และการเรียนรู้ทั้งด้านวิชาการและภาษา การที่การสนทนาภาษาอังกฤษกับครูได้อย่างมีประสิทธิภาพมีความต้องการจำเป็นต่ำสุดในด้านนี้ ($PNI_{modified} = 0.420$) อาจเป็นเพราะครูยังขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับนักเรียน หรือยังไม่มีกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ ตามที่ Subuhana (2023) ระบุว่า สมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์มีความจำเป็นต่อการพัฒนาความเข้าใจด้านวาทกรรมและรูปแบบการสนทนา

แม้ว่าด้านการวัดและประเมินผลจะมีความต้องการจำเป็นต่ำสุด ($PNI_{modified} = 0.461$) แต่ยังคงอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนยังต้องการการพัฒนาในด้านนี้ โดยเฉพาะการออกแบบและพัฒนาเครื่องมือการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผลการวิจัยนี้แตกต่างจากการศึกษาของโรงเรียนนานาชาติเด่นหล้า บริติช ที่พบว่า การวัดและประเมินผลมีความต้องการจำเป็นสูงสุด ($PNI_{modified} = 0.272$) ความแตกต่างนี้อาจเกิดจากบริบทของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลางเป็นโรงเรียนรัฐ ซึ่งอาจมีระบบการวัดและประเมินผลที่มีมาตรฐานชัดเจนอยู่แล้ว แต่ต้องการการปรับปรุงในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้มากกว่า อย่างไรก็ตาม การที่การสื่อสารที่มีการโต้ตอบระหว่างกันมีความต้องการจำเป็นต่ำสุด ($PNI_{modified} = 0.442$) ในด้านนี้ ยังคงสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาเครื่องมือประเมินที่สามารถวัดความสามารถในการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนได้อย่างแท้จริง

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้การวิจัยครั้งนี้ คือ การพัฒนาหลักสูตรที่ตอบสนองต่อสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ได้นั้น ต้องคำนึงถึงการสื่อสารที่มีการโต้ตอบระหว่างกัน การแก้ไขข้อความที่ผิดพลาดในการสื่อสาร การใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมตามระดับ การสื่อสารให้ถูกต้องตามกาลเทศะ และการบริหารเวลาและเนื้อหาในการพูดที่เหมาะสม ผู้สอนจึงจำเป็นต้องร่วมวางแผน กำหนดแนวทางปฏิบัติที่ดี และร่วมกันดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับการทบทวนหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้อย่างมั่นใจว่าการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเหมาะสมตามระดับอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถสรุปดังในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้การวิจัย

จากภาพองค์ความรู้จากการวิจัย อธิบายได้ดังนี้

องค์ประกอบหลัก 3 ด้าน (แถวบน) ได้แก่ 1) การออกแบบและวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้เป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการ เน้นการออกแบบกิจกรรมที่เน้นสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ภาษาอังกฤษ 2) การกำหนดโครงสร้างและรายวิชาในหลักสูตร เป็นขั้นตอนกลางที่เชื่อมโยงการออกแบบกับการประเมิน เน้นการสร้างหลักสูตรที่ส่งเสริมการสื่อสารแบบโต้ตอบ 3) การออกแบบและพัฒนาเครื่องมือการวัดและประเมินผล เป็นจุดสิ้นสุดของกระบวนการออกแบบ เน้นการสร้างเครื่องมือวัดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์แบบต่อเนื่องตามลำดับ

ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข กระบวนการทำงานเป็นแบบ "ใช่/ไม่ใช่" โดย หากผ่านเกณฑ์ (ใช่) → ไปสู่ขั้นตอนถัดไป หากไม่ผ่านเกณฑ์ (ไม่ใช่) → ไปสู่การพัฒนาสมรรถนะ

องค์ประกอบสนับสนุน 2 ด้าน (แถวล่าง) ได้แก่ 1) สมรรถนะการเรียนรู้ภาษาควรพัฒนาต่อเนื่อง ประกอบด้วย การสื่อสารที่มีการโต้ตอบ การแก้ไขข้อผิดพลาด การใช้ภาษาเหมาะสม การสื่อสารกาลเทศะ การใช้เวลาและเนื้อหา การโต้ตอบที่มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาทักษะภาษา 2) สมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ที่ผู้เรียนต้องพัฒนา ประกอบด้วย การสื่อสารโต้ตอบ การแก้ไขข้อผิดพลาด การใช้ภาษาเหมาะสมระดับ การสื่อสารตามกาลเทศะ และการบริหารเวลาและเนื้อหา มีความสัมพันธ์ได้ต่อกัน

ปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ คือ กระบวนการของการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รับข้อมูลย้อนกลับจากทุกองค์ประกอบที่เป็นพื้นฐานสำหรับการปรับปรุงวงจรใหม่ องค์ความรู้นี้แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาหลักสูตรที่ตอบสนองสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์เป็นกระบวนการที่ต้องมีการบูรณาการทุกองค์ประกอบอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ความต้องการจำเป็นในการพัฒนามากที่สุด คือ การพัฒนาหลักสูตร เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ลำดับความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ การกำหนดโครงสร้างและรายวิชาในหลักสูตรสถานศึกษาดังนั้น ทางผู้บริหารและครูควรมีการประชุมร่วมกันเพื่อพิจารณาถึงแนวทางการพัฒนาหลักสูตรในปัจจุบันว่า สอดคล้องและเหมาะสมกับสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์มากน้อยเพียงใด หลังจากนั้นจึงร่วมวางแผน กำหนดแนวทางปฏิบัติที่ดี และร่วมกันดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับการทบทวนหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ ในการพัฒนาหลักสูตรนอกจากการเน้นโครงสร้างและรายวิชาแล้ว ครูผู้สอนควรมีการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเหมาะสมตามระดับอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวมีประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถในการโต้ตอบและสื่อสารของผู้เรียน และใช้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ระหว่างนักเรียนด้วยกันได้ ซึ่งหากมีการจัดกิจกรรมดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ครูผู้สอนย่อมสามารถพัฒนาสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้อย่างเต็มที่

1.2 ในส่วนองค์ประกอบย่อยของการจัดการเรียนรู้ ด้านการออกแบบและวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด แสดงว่าผู้บริหารและครูยังให้ความสำคัญในการพัฒนาการออกแบบกิจกรรมที่ตอบสนองต่อสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเป็นรายบุคคลน้อยกว่าที่ควร การคำนึงถึงความเหมาะสมระหว่างการบริหารเวลาและเนื้อหาในการพูดกับความสามารถของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็น นอกจากนี้ การให้โอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทั้งกับครูและเพื่อนนักเรียนแก่ผู้เรียน ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการสื่อสารที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของตนเอง ผู้สอนจึงควรจัดการเรียนการสอนด้วยการเตรียมกิจกรรมที่มีระดับความซับซ้อนที่แตกต่างกัน มีความหลากหลาย และมีความยืดหยุ่นทั้งในด้านการโต้ตอบและเวลาในการสนทนา

1.3 ในด้านการวัดและประเมินผล แม้จะมีความต้องการจำเป็นต่ำสุด แต่ยังคงต้องการการพัฒนา โดยเฉพาะการออกแบบและพัฒนาเครื่องมือการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย ครูผู้สอนควรพัฒนาเครื่องมือประเมินที่สามารถวัดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ได้อย่างแท้จริง เช่น การประเมินการสื่อสารที่มีการโต้ตอบระหว่างกัน การใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมตามระดับ และการบริหารเวลาและเนื้อหาในการพูดที่เหมาะสม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนในการปฏิสัมพันธ์

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาความต้องการจำเป็นเชิงลึกในด้านที่มีความต้องการสูง จากผลการศึกษาที่พบว่า การพัฒนาหลักสูตรมีความต้องการจำเป็นสูงสุด ควรมีการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์อย่างละเอียด เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นรูปธรรมสำหรับการพัฒนาหลักสูตรในระดับปฏิบัติการ

2.2 การศึกษาความต้องการจำเป็นหลังสถานการณ์โควิด-19 เนื่องจากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าความต้องการจำเป็นสอดคล้องกับสถานการณ์หลังโควิด-19 ควรมีการศึกษาความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานเพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษา

2.4 การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการจำเป็น ควรมีศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อระดับความต้องการจำเป็นในการบริหารวิชาการตามแนวคิดสมรรถนะเชิงปฏิสัมพันธ์ เช่น ประสพการณ์การสอน

ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของครู หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพื่อให้เข้าใจสาเหตุของความต้องการจำเป็นในแต่ละระดับ

2.5 การศึกษาติดตามผลการนำความต้องการจำเป็นไปใช้ ควรมีการศึกษาติดตามผลการนำข้อมูลความต้องการจำเป็นไปใช้ในการพัฒนาการบริหารวิชาการในระยะยาว เพื่อดูว่าการแก้ไขปัญหาตามลำดับความต้องการจำเป็นส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพปัจจุบันให้เข้าใกล้สภาพที่พึงประสงค์มากขึ้นหรือไม่ และมีการเปลี่ยนแปลงของความต้องการจำเป็นอย่างไรบ้าง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2564). รายงานสถานการณ์การศึกษาไทยในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- น้ำเพชร ปฐพีทอง และ พงษ์ลิขิต เพชรผล. (2565). ความต้องการจำเป็นของการพัฒนาการบริหารวิชาการ โรงเรียนนานาชาติเด่นหล้า บริติช ตามแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล. วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 9(3), 122.
- โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง. (2567). แผนพัฒนาคุณภาพ โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง พ.ศ. 2567-2570. สมุทรปราการ: โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่กลาง.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2565). จุดเน้นการดำเนินงาน ปีงบประมาณ พ.ศ. 2566. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). รายงานการศึกษาไทย ปี พ.ศ. 2560. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- Best, J. W. (1981). Research in education. 4th ed. Prentice-Hall.
- IMD World Competitiveness Center. (2009-2016). IMD world competitiveness yearbook 2009-2016. IMD.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607-610.
- Makhlouf, M. (2022). Interactional competence in L2 classroom discourse: A conversation analytic approach. Language Teaching Research, 26(3), 432-456.
- Moorhouse, B. L., Li, Y. and Walsh, S. (2023). E-classroom interactional competencies: Mediating and assisting language learning during synchronous online lessons. RELC Journal, 54(1), 114-128.
- Subuhana, C. (2023). Developing interactional competence through classroom discourse: A systematic review. Applied Linguistics Review, 14(2), 145-168.
- Tai, K. W. H. (2024). Classroom interactional competence in an English medium instruction mathematics classroom: A creation of a technology-mediated translanguaging space. Linguistics and Education, 90.

- Walsh, S. (2012). Conceptualising classroom interactional competence. *Novitas-ROYAL*, 6(1), 1-14.
- Walsh, S. (2013). *Classroom discourse and teacher development*. Edinburgh University Press.
- WIDA Consortium. (2024). *English language proficiency assessment reports*. WIDA.
- Yahyazadeh, A., Amirian, Z. and Bagheri, M. S. (2014). Active learning for interactive EFL classes. *English Language Teaching*, 7(11), 127-135.
- Young, R. F. (2000). Interactional competence: Challenges for validity. *Applied Linguistics*, 21(3), 366-377.